

POVESTEA BĂLĂIOAREI, A BUNEI-CĂPRIOARE ȘI A LUI PISOI-FRUMOS

I. BĂLĂIOARA

A fost odată un rege care se numea Regele-cel-Bun. Toată lumea îl iubea, pentru că era bun, dar cei răi se temeau de el, fiindcă îl știau un om drept. Soția lui, regina Dulcineea, dădea dovadă și ea de la fel de multă bunătate ca și regele. Cei doi aveau o mică prințesă căreia i-au spus Bălăioara, datorită fermecătoarelor ei plete aurii, și care era la fel de fermecătoare și de bună ca tatăl său, regele și ca mama sa, regina. Din nefericire, regina muri la câteva luni după nașterea Bălăioarei, iar regele o plânse amarnic, multă vreme. Fetița era însă prea mică pentru a înțelege că mama sa murise. Prin urmare, nu plânse, ci continuă să râdă, să se joace, să mănânce și să se odihnească liniștită. Regele o iubea pe Bălăioara cu tot sufletul său și mica prințesă îl iubea, la rândul ei, pe rege mai mult decât pe oricine în lume. Ea era nespus de fericită, iar tatăl său o răsfăța cu cele mai frumoase jucării, cu cele mai dulci bomboane, cu cele mai delicioase fructe.

Într-o zi, Regelui-cel-Bun i se spuse că toți supușii lui îi cer să se recăsătorească, pentru a avea un fiu care să-i urmeze la tron. Pentru început, regele refuză, dar în cele din urmă cedă insistențelor și dorinței supușilor săi. Astfel, îl chemă la el pe ministrul Ușurel și îi spuse:

- Dragul meu prieten, supușii mei ar vrea să mă recăsătorească. Eu însă sunt încă atât de îndurerat din cauza morții sărmanei mele Dulcineea, încât aș dori să nu mă ocup eu însumi de găsirea altei soții. Caută-mi tu o prințesă care să o poată face fericită pe

scumpa mea Bălăioara. Nici nu cer altceva. Mergi cu bine, dragul meu, și când vei găsi o femeie perfectă, cere-o de soție pentru mine și adu-o la palat!

Ușurel plecă îndată, merse la curțile tuturor regilor și văzu o sumedenie de prințese: care prea urâte, care cocotate, care din cale-afară de țâfnoase. Într-un târziu, ajunse la Regele-cel-Gălăgios, care avea o fiică drăguță, spirituală, binevoitoare și care părea că e bună la suflet. Ușurel găsi că tânăra prințesă era atât de fermecătoare, încât îi ceru mâna, în numele Regelui-cel-Bun, fără însă a căuta să afle dacă era și bună, cu-adevărat. Regele-cel-Gălăgios, încântat să scape de fiica sa, care era de fapt o ființă tare răutăcioasă, invidioasă și orgolioasă – și care, pe de altă parte, îl nemulțumea nespuse de mult cu plimbările ei, cu partidele de vânătoare la care lua parte, cu neîncetatele cumpărături – i-o dădu imediat lui Ușurel, pentru ca acesta s-o ia cu el la curtea Regelui-cel-Bun.

Ușurel plecă, ducând-o cu el pe Prințesa-cea-Șireată, împreună cu patru mii de catări încărcăți cu zestrea și cu giuvaierurile acesteia.

Astfel, sosiră la Regele-cel-Bun, pe care un sol îl înștiințase despre venirea lor, iar acesta îi ieși în întâmpinare Prințesei-cea-Șireată. Privind-o, găsi într-adevăr că e drăguță, însă își zise în sinea lui că era departe de a avea blândețea și bunătatea sărmanei Dulcineea! Mai apoi, când Prințesa-cea-Șireată o văzu pe Bălăioara, îi aruncă o privire atât de răutăcioasă, încât biata fetiță, care împlinise deja trei ani, se sperie și începu să plângă.

– Ce are ? – întrebă regele. De ce plânge Bălăioara mea cea dulce și cuminte, ca un copil rău?

– Tată, dragul meu tătic – strigă copila, ascunzându-se în brațele regelui – nu mă lăsa pe mâinile acestei prințese. Mi-e frică de ea, are o înfățișare atât de rea!

Surprins de aceste vorbe, regele privi către Prințesa-cea-Șireată, care nu reuși la timp să se prefacă, astfel încât regele să nu-i observe privirea amenințătoare, care o speriasse atât de tare pe Bălăioara. El își făgădui de îndată să aibă grijă ca fetița să stea departe de noua regină și să se afle ca și până atunci, în grija

doicii și a bonei care o crescuseră și care o iubeau cu duiosie. Prin urmare, regina o vedea rareori pe Bălăioara, dar atunci când o întâlnea din întâmplare, nu își putea ascunde pe de-a-ntregul ura față de ea.

După ce trecu un an, regina născu o fată, pe care o numiră Brunetă, din cauza pletelor ei negre ca tăciunele. Era o copilă drăguță, însă mult mai puțin drăguță decât Bălăioara. În plus, ea era la fel de răutăcioasă ca mama sa și o disprețuia pe Bălăioara, pe care o necăjea mereu, în fel și chip: o mușca, o ciupea, o trăgea de păr, îi strica jucăriile, îi murdărea rochițele. Buna și micuța Bălăioara nu se supăra însă niciodată, ci căuta întotdeauna să-i găsească scuze surioarei sale vitrege.

– O, tată, nu o certa! – îl ruga ea pe rege. E atât de mică, încât nu-și dă seama că mă necăjește când îmi strică jucăriile... Mă mușcă doar în joacă... Mă trage de păr doar ca să se amuze...

Regele-cel-Bun o îmbrățișa pe Bălăioara și nu mai spunea nimic, dar vedea bine că Brunetă făcea totul din răutate, iar Bălăioara îi găsea scuze datorită sufletului ei bun. Astfel se face că, pe zi ce trecea, o iubea pe Bălăioara din ce în ce mai mult și pe Brunetă din ce în ce mai puțin.

Regina-cea-Șireată, foarte atentă la tot ce se-ntâmpla, vedea și ea bine cum stau lucrurile, dar o ura din ce în ce mai mult pe nevinovata Bălăioara. Atât de mult, încât ar fi făcut din ea cel mai nefericit copil din lume, dacă nu s-ar fi temut de mânia Regelui-cel-Bun. Acesta avusese grijă ca fetița să nu se afle niciodată singură cu regina și, cum se știa că el este le fel de drept, pe cât era de bun la suflet și că pedepsea sever orice nesupunere, nici măcar regina însăși nu îndrăznea să-i treacă peste cuvânt.

II. BĂLĂIOARA PIERDUTĂ

Bălăioara împlinise deja șapte ani, iar Brunetă trei. Regele îi dăruise Bălăioarei o frumoasă trăsurică la care erau înhămați doi struți și mânată de un paj în vârstă de numai zece ani, nepot al doicii fetiței. Acesta, numit Măncăciosul, ținea

tare mult la Bălăioara, împreună cu care se juca de când se născuse și care era întotdeauna bună cu el. Totuși, băiatul avea un mare defect: era atât de pofticios și îi plăceau dulciurile atât de mult, încât ar fi fost capabil chiar să comită cine știe ce fapte rele pentru o pungă cu bomboane. Deseori, Bălăioara îi spunea:

– Mâncăciosule, țin la tine foarte mult, dar nu-mi place să te văd atât de lacom. Te rog mult, îndreaptă-ți acest neplăcut cusur, care-i dezgustă pe toți.

Mâncăciosul îi săruta mâna și îi promitea să se îndrepte. Continua totuși să fure prăjituri de la bucătărie, bomboane din cămară, iar deseori se întâmpla să mănânce și bătaie pentru nesupunerea și pentru lăcomia lui.

Regina-cea-Șireată înțelese repede reproșurile ce i se aduceau Mâncăciosului și se gândi că s-ar putea folosi de apucăturile urâte ale micului paj, pentru a-l determina s-o ajute la pierderea Bălăioarei. Iată ce plan puse ea la cale:

Grădina prin care Bălăioara se plimba cu trăsura trasă de struți, avându-l pe Mâncăcios drept vizitiu, era despărțită printr-un gard de o minunată și imensă pădure, care era numită Pădurea de Liliac, deoarece tot timpul anului era plină de tufe de liliac mereu înflorit. Nimeni nu intra însă în această pădure, fiindcă toți știau că era vrăjită și că, dacă intrai acolo o dată, nu mai puteai ieși nicicând. Mâncăciosul cunoștea înfricoșătoarea putere a Pădurii de Liliac. I se interzisese categoric să meargă vreodată cu trăsura Bălăioarei spre locurile respective, de teamă că, din neatenție, fetița ar fi putut trece de gardul împrejmuitor și ar fi intrat în pădure.

În mai multe rânduri, regele dorise să ridice un zid înalt de-a lungul gardului sau să-l întărească pe acesta astfel încât să fie imposibil de a se trece dincolo de el. Dar, pe măsură ce lucrătorii așezau pietrele zidului sau gratiile de fier, o forță misterioasă le înlătura, apoi le făcea să dispară.

Regina-cea-Șireată începu prin a-i cuceri încrederea Mâncăciosului, dându-i în fiecare zi noi bunătăți. Când ajunse să-l facă atât de lacom, încât băiatul nu mai putea trăi fără bomboane, dulcețuri, prăjituri – pe care ea i le dăruia din belșug –, regina îl chemă la ea și îi spuse: